

Prof. zw. dr hab. Jerzy Supernat
Profesor nadzwyczajny w Instytucie Nauk Administracyjnych
Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii
Uniwersytet Wrocławski

**Recenzja dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora nauk prawnych
dr. hab. Januszowi Niczyporukowi**

Powołany przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów w dniu 8 listopada 2016 r. na recenzenta w postępowaniu Rady Wydziału Prawa, Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie wszczętym w dniu 27 września 2016 r. w sprawie nadania dr. hab. Januszowi Niczyporukowi tytułu profesora nauk prawnych, opierając się o ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki przedkładam recenzję osiągnięć dra hab. Janusza Niczyporuka dokonaną na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 26 ust. 1 tejże ustawy, to jest: posiadania osiągnięć naukowych znacznie przekraczających wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym oraz posiadania poważnych osiągnięć dydaktycznych, w tym osiągnięć w kształceniu kadry naukowej.

Osiągnięcia naukowe dr. hab. Janusza Niczyporuka

Osiągnięcia naukowe dr. hab. Janusza Niczyporuka sytuują się w czterech głównych nurtach badawczych, identyfikowanych przez samego kandydata do tytułu następująco: podmiotowość administracyjnoprawna, postępowanie administracyjne, zamówienia publiczne oraz stosowanie prawa w praktyce gospodarczej i społecznej.

Podmiotowość administracyjnoprawna należy do fundamentalnych zagadnień w prawie administracyjnym, a pomimo tego, do czasu profesorskiej pracy dr. hab. Janusza Niczyporuka (tenże, *Podmiotowość administracyjnoprawna*, Lublin 2016, ss. 230) nie doczekała się kompleksowego opracowania monograficznego. Praca kandydata do tytułu niewątpliwie wypełnia dotkliwą lukę teoretyczną, a nadto jest przydatna dla praktyki funkcjonowania administracji czy – inaczej – dla obrotu administracyjnoprawnego. We

Wstępie autor zauważa, że „[n]ie przebiło się (...) myślenie o prawie administracyjnym, które byłoby prawem jednostek wobec aparatu administracji publicznej, a więc rozszerzyłyby się rozumienie podmiotowości administracyjnoprawnej” (s. 7). Nie do końca zgadzam się z diagnozą autora zawartą w tym zdaniu, ale myśl o poszerzeniu rozumienia podmiotowości administracyjnoprawnej jest fundamentalna dla rozumienia prawa administracyjnego. Fundamentalne dla prawa administracyjnego są również wywody autora na temat relacji między podmiotowością administracyjnoprawną i zdolnością administracyjnoprawną. Tutaj na marginesie zauważyć wypada, że autor mógł zwrócić uwagę na funkcjonujący w prawie unijnym termin *administrative capacity*, który oznacza zdolność administracyjną zupełnie różną od zdolności administracyjnoprawnej.

Poza pracą profesorską, problematyka podmiotowości administracyjnoprawnej jest mocno widoczna we wcześniejszym dorobku dr. hab. Janusza Niczyporuka, aby dla przykładu wskazać następujące prace, analizujące kluczowe kwestie przedmiotowej podmiotowości: *Reprezentacja podmiotów prawa administracyjnego*, (w:) *Koncepcja systemu prawa administracyjnego*, pod redakcją J. Zimmermanna, Warszawa 2007, s. 301-312, *Podmiotowość administracyjnoprawna a zdolność administracyjnoprawna – delimitacja pojęć*, (w:) *Współczesne zagadnienia prawa i procedury administracyjnej. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi zw. dr hab. Jackowi Langowi*, pod redakcją A. Wiktorowskiej, J. Jagielskiego, M. Wierzbowskiego, A. Stefańskiej, Warszawa 2009, s. 177-185, *W sprawie zdolności proceduralnoadministracyjnej*, (w:) *Instytucje procesu administracyjnego i sądownoadministracyjnego. Księga jubileuszowa Profesora Ludwika Żukowskiego*, pod redakcją J. Połusznego, Z. Czarnika, R. Sawuły, Przemyśl-Rzeszów 2009, s. 242-250, *Podmiotowość prawna a podmiotowość administracyjnoprawna – współzależność koncepcji*, (w:) *Współzależność dyscyplin badawczych w sferze administracji publicznej*, pod redakcją S. Wrzoska, M. Domagały, J. Izdebskiego, T. Stanisławskiego, Warszawa 2010, s. 69-76, *La personnalité de la personne physique dans le droit administrative*, (w:) *Les problèmes théoriques de la Science administrative*, édité par Janusz Niczyporuk, Bruxelles-Paris 2012, s. 191-199 oraz *Podmiotowość prawna osób z zaburzeniami psychicznymi*, (w:) J. Niczyporuk, Z. R. Kmiecik, E. Czech, M. Szewczak, M. Grzeszczuk, *Status prawny osób z zaburzeniami psychicznymi*, Lublin 2015, s. 11-35.

Liczba i waga prac dr. hab. Janusza Niczyporuka poświęconych podmiotowości administracyjnoprawnej pozwala skonkludować, że zagadnienie to stało się sztandarowym zagadnieniem kandydata i jego znakiem rozpoznawczym w środowisku administratywistów.

Drugim fundamentalnym nurtem badań dr. hab. Janusza Niczyporuka jest postępowanie administracyjne. Liczne prace w tym nurcie charakteryzuje to, że mają zarówno wymiar teoretyczny (przyczyniają się do rozwoju teorii postępowania administracyjnego), jak też aplikacyjny. Nachylenie teoretyczne dominuje między innymi w następujących pracach: *Relacja postępowania administracyjnego do prawa administracyjnego ustrojowego*, (w:) *Kodyfikacja postępowania administracyjnego. Na 50-lecie k.p.a.*, pod redakcją J. Niczyporuka, Lublin 2010, s. 555-560 (ten okazjonalny tom i powiązana z nim konferencja naukowa cieszą się zasłużonym uznaniem w środowisku administratywistów), *Proceduralizacja prawa administracyjnego*, (w:) *Teoria instytucji prawa administracyjnego. Księga pamiątkowa Profesora Jerzego Stefana Langroda*, pod redakcją J. Niczyporuka, Paryż 2011, s. 551-559 (uwaga sformułowana przed chwilą tutaj jest aktualna w równym stopniu), *Вибрані аспекти доповнення закону про польське адміністративне провадження*, (w:) *Інституційні механізми розширення партнерських зв'язків України з країнами ЄС у соціогуманітарній сфері / за заг. ред. І.Д.Пасічника, О.М.Руденко – Острог, ІГСУ, Видавництво НаУ „Острозька академія” 2013, s. 117-122 (współautor M. Podleśny), *Evolution of Partizipation Forms of Social Organizations in the Polish Administrative Proceeding*, (w:) *Історико-правовий часопис 2014, № 1, s. 132-138 (współautor z M. Grzeszczuk), *Realization of the Principle of Objective Truth in the General Administrative Procedure*, (w:) *Історико-правовий часопис 2014, № 1, s. 138-144 (współautor z M. Podleśny). Z kolei bardziej praktyczną optykę widać w pracach: *Charakter postępowania rzecznika praw pacjenta*, (w:) *Arbitraż i mediacja. Praktyczne aspekty stosowania przepisów*, pod redakcją J. Olszewskiego, Rzeszów 2007, s. 221-230, *Kontrola sądowa aktów prawa miejscowego*, Teka Komisji Prawniczej – OL PAN 2010, Tom III, s. 143-149; *Crisis Procedures in Polish Public Law*, (w:) *Public Administration in Times of Crisis*, pod redakcją R.Kattela, W.Mikułowskiego, B.Guy Petersa, NISPAcee 2011, s. 303-315 (współautor z M.Stefaniuk), *Organizacja ekologiczna w ogólnym postępowaniu administracyjnym*, (w:) *Ocena modelu prawnego organizacji ochrony środowiska w Polsce i na Słowacji*, pod redakcją E. Ury, J. Stelmasiaka, J. Pieprznego, Rzeszów 2012, s. 372-381; *Environmental organization in general administrative proceedings*, (w:) *Assessment of legal model of environmental protection in Poland and Slovakia/ Posúdenie modelu právnej ochrany****

životného prostredia v Poľsku a na Slovensku, editors E. Ura, J. Stelmasiak, S. Pieprzny, Košice 2013, s. 336-344. Nieco hybrydowy charakter mają natomiast glosy w dorobku kandydata: Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 10 maja 2012 r., sygn. III SA/Po 263/12 (niepublikowany), (w:) „Administracja TDP” 2013, nr 1, s. 151-161 oraz Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt III SA/Gd 302/11 (niepublikowany), (w:) „Administracja TDP” 2013, nr 2, s. 111-122. Wszystkie wskazane powyżej prace, zarówno te z nastawieniem teoretycznym, jak i te o orientacji bardziej praktycznej charakteryzuje dobry warsztat naukowy oraz rzetelna analiza, co sprawia, że w środowisku administratywistów dr hab. J. Niczyporuk jest uznanym autorytetem w sprawach postępowania administracyjnego i sędowo-administracyjnego.

Trzecim fundamentalnym nurtem badań dr. Janusza Niczyporuka są zamówienia publiczne. Tutaj przedmiotem zainteresowań kandydata są zagadnienia proceduralne i podstawowa siatka pojęciowa. Kwestie zostały omówione między innymi w następujących opracowaniach: *Krajowa Izba Odwoławcza – organ administracji regulacyjnej*, (w:) *Nowe podejście do zamówień publicznych – zamówienia publiczne jako instrument zwiększenia innowacyjności gospodarki i zrównoważonego rozwoju. Doświadczenia polskie i zagraniczne*, część I, pod redakcją J. Niczyporuka, J. Sadowego, M. Urbanka, Warszawa 2011, s. 105-110, *Skuteczność postępowania odwoławczego w zamówieniach publicznych*, (w:) *Zamówienia publiczne jako instrument sprawnego wykorzystania środków unijnych*, pod redakcją E. Adamowicz, J. Sadowego, Gdańsk-Warszawa 2012, s. 33-42, *Wpływ zamówień publicznych o charakterze transgranicznym na rozwój współpracy kulturalnej między państwami w świetle postanowień dyrektywy 2014/24/WE*, (w:) *Transgraniczna współpraca kulturalna polsko – ukraińska w Euroregionie Bug*, pod redakcją J. Niczyporuka, Lublin 2014, s. 21-27 (współautorzy: E. Czech i A. Panasiuk), *Przedmiot zamówień publicznych*, (w:) *System zamówień publicznych w Polsce*, pod red. J. Sadowego, Warszawa 2013, s. 76-85, *Podmiot zamawiający*, (w:) *System zamówień publicznych w Polsce*, pod red. J. Sadowego, Warszawa 2013, s. 86-97 oraz *Podmioty uczestniczące w realizacji zamówień publicznych*, (w:) *System zamówień publicznych w Polsce*, pod red. J. Sadowego, Warszawa 2013, s. 98-100. Dostzrec tutaj także należy Głosę do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt III SA/Gd 302/11 (niepublikowany), (w:) „Administracja TDP” 2013, nr 2, s. 111-122. Problematyka zamówień publicznych ma olbrzymie znaczenie praktyczne, a jej regulacja prawna ma szerokie unijne uwarunkowania w wymiarze zarówno

5

stanowienia, jak i stosowania prawa i prace kandydata dobrze służą wyjaśnianiu i przybliżaniu tej problematyki polskiej administracji i polskim przedsiębiorcom.

Czwartym ostatnim fundamentalnym nurtem badań dr. Janusza Niczyporuka jest stosowanie prawa w praktyce gospodarczej i społecznej. W tym nurcie badawczym kandydat wskazuje opracowania zamieszczone w monografiach zbiorowych z sześciu projektów badawczych, do których nawiązuje punkt poniżej.

Doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych oraz staże naukowe

Dr hab. Janusz Niczyporuk ma znaczące doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi. Kandydat wykazuje mianowicie kierownictwo pięciu projektów, w tym jednego międzynarodowego. Zwraca uwagę, że projekty te zorientowane były na rozwiązywanie problemów praktycznych i w konsekwencji miały charakter nie tylko teoretyczny, ale także aplikacyjny. Na przedmiotowe doświadczenie kandydata składają się: 1) kierownictwo zespołu badawczego w projekcie „Nowe podejście do zamówień publicznych – szkolenia i doradztwo”, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej, Europejskiego Funduszu Społecznego, Programu Kapitał Ludzki, Działania 2.1. Rozwój kadr nowoczesnej gospodarki, Poddziałania 2.1.3. Wsparcie systemowe na rzecz zwiększenia zdolności adaptacyjnych pracowników i przedsiębiorstw, 2) kierownictwo prawniczego zespołu badawczego grantu badawczego „Zintegrowany system zarządzania unieszkodliwianiem azbestu na składowiskach podziemnych w aspekcie zrównoważonego rozwoju Polski Wschodniej”, finansowanego ze środków Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, 3) kierownictwo szkoleń i zespołu badawczego w projekcie „Rozwiń z nami firmę”, finansowanego ze środków Unii Europejskiej, Europejskiego Funduszu Społecznego, Programu Kapitał Ludzki, Priorytetu VIII. Regionalne kadry gospodarki, Działanie 8.1. Rozwój pracowników i przedsiębiorstw w regionie, Poddziałanie 8.1.1. Wspieranie rozwoju kwalifikacji zawodowych i doradztwo dla przedsiębiorstw, 4) koordynacja naukowego projektu międzynarodowego Polska-Ukraina „Transgraniczne E-centrum Współpracy Kulturalnej Lublin-Łuck” w ramach Projektu Parasolowego „Kultura pogranicza pomostem integracji społeczności lokalnych w Euroregionie Bug”, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013, Priorytet 3 Współpraca sieciowa oraz inicjatyw społeczności lokalnych, Działanie 3.2. Inicjatywy społeczności

lokalnych oraz 5) kierownictwo projektu „Woluntarystyczny model środowiskowej opieki psychiatrycznej zmniejszającej wykluczenie i marginalizację w środowiskach wiejskich” współfinansowanego ze środków Narodowego Centrum Badań i Rozwoju w ramach programu „Innowacje Społeczne”.

Równie dobrze wygląda także aktywność stażowa dr. Janusza Niczyporuka. Kandydat do tytułu wykazuje tutaj w odrębnym fragmencie *Autoreferatu* staże naukowe w następujących instytucjach: 1. Diakonhjemmet University College, Oslo – Norway w ramach Programu Fundusz Stypendialny i Szkoleniowy (od 22.04.2009 r. do 26.04.2009 r.), 2. Reykjavik University, Iceland w ramach Programu Fundusz Stypendialny i Szkoleniowy (od 07.06.2010 r. do 11.06.2010 r.), 3. Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України, Україна (od 22.06.2012 r. do 26.06.2012 r.), 4. Polish Academy of Sciences Research Station in Paris i Université Paris-Est Marne-la-Vallée, France (od 16.07.2012 r. do 31.07.2012 r.), w tym w ramach programu ERASMUS (od 16.07.2012 r. do 20.07.2012 r.) oraz 5. Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, Луцьк - Україна (od 20.08.2014 do 20.09.2014 r.).

Powyższa lista staży moim zdaniem powinna obejmować przynajmniej jeszcze jedną pozycję, a mianowicie staż wykazany w innym miejscu *Autoreferatu*: staż w projekcie „Transfer wiedzy szansą sukcesu” współfinansowany ze środków Unii Europejskiej, Europejskiego Funduszu Społecznego, Programu Kapitał Ludzki, Priorytetu VII Regionalne kadry gospodarki, Działania 8.2. Transfer wiedzy, Poddziałania 8.2.1. Wsparcie dla współpracy sfery nauki i przedsiębiorstw, realizowany przez Lubelską Agencję Ochrony Środowiska i Fundację Polskiej Akademii Nauk Oddział w Lublinie – Nauka i Rozwój Lubelszczyzny (od 03.09.2012 r. do 20.12.2012 r.). Kandydat podaje, że odbył ten staż u przedsiębiorcy, dla którego opracował nowe rozwiązanie naukowe „Status prawny elektrowni wiatrowej” i który rozpoczął praktyczną jego realizację według przygotowanej propozycji. Streszczenie tego opracowania naukowego ukazało się w monografii naukowej z Projektu” *Transfer wiedzy szansą biznesu*, Lublin 2013, s. 23-35. Taki przebieg i wynik stażu w dzisiejszych czasach budowy więzi między nauką i praktyką należy uznać za wzorcowy.

Zaangażowanie dr. Janusza Niczyporuka w projekty i staże jest – co ważne – nie okazjonalne i przypadkowe, lecz stałe. Obecnie jest na przykład wykonawcą projektu „Deinstytucjonalizacja szansą na dobrą zmianę”, który jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach IV Osi priorytetowej działanie 4.1. Innowacje Społeczne z Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (projekt rozpoczął się 26.04.2016).

Osiągnięcia w opiece naukowej i dydaktyczne dr. hab. Janusza Niczyporuka

Osiągnięcia w opiece naukowej i dydaktyczne dr. hab. Janusza Niczyporuka są więcej niż znaczne i niewątpliwie spełniają, a nawet przekraczają stosowne wymogi ustawowe. Wskazać w szczególności należy, że dr. J. Niczyporuk był promotorem w pięciu przewodach doktorskich zakończonych nadaniem stopnia naukowego, a mianowicie: Macieja Podleśnego, *Ograniczenia zasady prawdy obiektywnej w ogólnym postępowaniu administracyjnym*, Lublin 2011, Małgorzaty Szreniawskiej, *Kontrola aktów prawa miejscowego przez sądy administracyjne*, Lublin 2011, Moniki Kutarskiej, *Instytucja prawa pomocy w postępowaniu sądownoadministracyjnym*, Lublin 2012, Magdaleny Kotulskiej, *Zasady szybkości jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego*, Lublin 2013 oraz Marty Grzeszczuk, *Formy udziału organizacji społecznej w postępowaniu administracyjnym*, Lublin 2013. Obecnie jest promotorem w dwóch otwartych przewodach doktorskich: Eweliny Streit-Browarnej, *Administracyjna sprawa egzekucyjna* oraz Mariusza Filipka, *Postępowanie odwoławcze w zamówieniach publicznych*, Lublin 2013.

Dalej wskazać należy, że dr. Janusz Niczyporuk uczestniczył w charakterze recenzenta w dwóch przewodach habilitacyjnych zakończonych nadaniem stopnia naukowego, a mianowicie przewodach Zbigniewa R. Kmiecik i Przemysława Krzykowskiego oraz w dwunastu przewodach doktorskich zakończonych nadaniem stopnia naukowego, a mianowicie: Przemysława Kledzika, Anny Dalkowskiej, Anny Gronkiewicz, Grzegorza Herzapt, Grzegorza Kobaka, Małgorzaty Grego, Katarzyny Kułak-Krzyśiak, Przemysława Adamusa, Marcina Henzela, Marina Marcinkiewicza, Michała Peljana oraz Andrzeja Brzuzy.

Jeżeli chodzi o działalność dydaktyczną, to dr. hab. Janusz Niczyporuk prowadzi ją w Katedrze Postępowania Administracyjnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie - Skłodowskiej w Lublinie, a składają się na nią – jak podaje w *Autoreferacie* –

wykłady z postępowania administracyjnego, postępowania sądownoadministracyjnego, postępowania administracyjnego i sądownoadministracyjnego, prawa zamówień publicznych, a także seminaria z postępowania administracyjnego oraz seminaria z postępowania administracyjnego i sądownoadministracyjnego. Dr hab. J. Niczyporuk nadto sprawuje opiekę nad Sekcją Administracyjną Studenckiej Poradni Prawnej UMCS.

Zwraca uwagę prowadzona przez dra Janusza Niczyporuka działalność promująca naukę, na którą składają się między innymi wykłady szkoleniowe dla Izby Notarialnej w Lublinie, Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytut Badawczego w Puławach, Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu Oddział w Lublinie, Zarządu Regionu Środkowowschodniego NSZZ Solidarność oraz Instytutu Spraw Administracji Publicznej w Lublinie.

Osiągnięcia organizacyjne dr. hab. Janusza Niczyporuka

W ramach działalności organizacyjnej dr. hab. Janusza Niczyporuka należy rozróżnić działalność prowadzoną w szkolnictwie wyższym i poza szkolnictwem wyższym. W obrębie pierwszej wskazać należy sześć ważnych funkcji pełnionych przez dr. hab. J. Niczyporuka: Kierownika Katedry Postępowania Administracyjnego UMCS (od 2007 r. do dzisiaj), Pełnomocnika Rektora w Lubelskim Konsorcjum Naukowym (od 2010 do dzisiaj), Rzecznika Dyscyplinarnego dla Studentów (w latach 2001-2005), Rzecznika Dyscyplinarnego dla Studentów (w latach 2005-2009), członka Wydziałowej Komisji ds. Przygotowania Raportu Samooceny Kierunku Administracja (w roku 2008) oraz Członka Komisji Dyscyplinarnej dla Doktorantów w latach 2012-2016. Z kolei w obrębie drugiego obszaru kandydat do tytułu wykazuje następujące funkcje: członka Stowarzyszenia Edukacji Administracji Publicznej od 1999 r. (w tym członka Zarządu w latach 2011-2013 oraz członka Rady Programowej od 2013 r. do dzisiaj), członka Komisji XIV Prawniczej Polskiej Akademii Nauk Oddziału w Lublinie (od 2006 r. do dzisiaj), członka Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (od 2009 r. do dzisiaj), członka Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa Oddziału w Lublinie (od 2013 r. do dzisiaj), członka Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (od 1990 r. do dzisiaj), członka Komisji Egzaminacyjnej ds. przeprowadzenia egzaminów konkursowych i komorniczych przy Ministrze Sprawiedliwości (w latach 2008-2009) oraz Prezesa Zarządu Fundacji Instytut Spraw Administracji Publicznej w Lublinie (od 2011 r. do

dzisiaj). Dodam, że z pozytywnymi efektami pracy organizatorskiej dr. hab. J. Niczyporuka w Stowarzyszeniu Edukacji Administracji Publicznej zetknąłem się osobiście. Mam w szczególności na myśli organizację XII Dorocznej Międzynarodowej Konferencji Naukowej Stowarzyszenia Edukacji Administracji Publicznej „Teoria nauk administracyjnych – aktualność dzieła Profesora Jerzego Stefana Langroda” Paryż 23-26 września 2011 r. Konferencja została zorganizowana przez Stowarzyszenie Edukacji Administracji Publicznej, a także przez Międzynarodowy Instytut Nauk Administracyjnych w Brukseli, Stację Polską w Paryżu i Oddział w Lublinie Polskiej Akademii Nauk, Uniwersytet Jagielloński, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Uniwersytet w Białymstoku, Społeczną Wyższą Szkołę Przedsiębiorczości i Zarządzania w Łodzi, Wyższą Szkołę Administracji Publicznej w Białymstoku oraz Wyższą Szkołę Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie. Skoordynowanie działalności tak wielu podmiotów wymagało znacznego zaangażowania, umiejętności organizacyjnych oraz – oczywiście – poświęcenia czasu. Sukces Konferencji był najlepszym dowodem tego, że dr hab. J. Niczyporuk każdemu z tych wyzwań podołał na piątkę. Dodatkowo można tutaj wspomnieć równoległą koncepcyjną i redakcyjną pracę kandydata związaną z wyróżnioną Konferencją, która przyniosła dwie wartościowe prace pod jego redakcją: *Teoria instytucji prawa administracyjnego. Księga pamiątkowa Profesora Jerzego Stefana Langroda*, Paryż 2011 oraz *Les problèmes théoriques de la Science administrative*, Bruxelles – Paris 2012.

Przed sformułowaniem końcowej konkluzji chcę jeszcze podnieść, że od kandydata do tytułu naukowego profesora zwyczajnego należałoby oczekiwać nieco większej kompetencji językowej. Język prac kandydata jest często ciężki i zawily, a przez to lektura Jego prac nie daje czytelnikowi pełnej satysfakcji. Powinien też pamiętać, że nie pisze wyłącznie dla emerytowanych profesorów prawa i unikać zdań typu: „[...] możliwość działania wyznacza sposób stwierdzenia faktu prawnego, oparty na wypowiedzi modalnej, wyrażający zachowanie nastawione na skutek prawny” (z *Autoreferatu*). Normalny czytelnik musi dekodować takie zdania. Czy o to kandydatowi chodzi? Należy pisać tak, aby lekturę ułatwić, a nie utrudnić pseudonaukowym stylem. Notabene, jeżeli tekst jest mętny, to przypuszczalnie mętny jest także proces myślowy. Na płaszczyźnie bardziej szczegółowej kandydat powinien też wiedzieć, że mamy dwa rodzaje myślników i posługiwać się nimi odpowiednio, czego zabrakło w *Autoreferacie*. Powinien też wiedzieć, że mówimy i piszemy „odnośnie do” i nie pisać na przykład: „ewidentna luka teoretyczna odnośnie tego zagadnienia” (z *Autoreferatu*).

Powinien też pamiętać, że pojęcie to nie termin i zatem wymaga dopełniacza (zob. na przykład s. 38, s. 78 i s.79 pracy profesorskiej). Wówczas, gdy kandydat pisze zwykłym językiem pojawiają się błędy logiczne i niedostatek korekty, jak na przykład w zdaniu „[w] końcu pojawiają się również badania nad stosowaniem prawa w różnej praktyce gospodarczej i społecznej, które są zamieszczone w monografiach zbiorowych z 6 projektów badawczych” (z *Autoreferatu*). Nie do przyjęcia dla mnie jest zaliczenie w pracy profesorskiej *Aktów normatywnych* do *Bibliografii* (s. 229). Zabieg taki jest stosowany dość powszechnie na przykład w naukach ekonomicznych, ale w naukach prawnych odróżnianie tekstów prawnych od tekstów o prawie jest abecadłem. Wreszcie zabrakło refleksji i korekty w zdaniu z tajemniczym „terminem”: „[t]rudno jest wówczas mówić o odrębnej zdolności administracyjnoprawnej, chociaż ujawnia się wyjątkowo termin (*administrative capacity*), ze względu na wyraźną specyfikę prawa administracyjnego” (s. 78 pracy profesorskiej).

Konkluzja

Całość osiągnięć naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych i innych dr. hab. Janusza Niczyporuka pozwala mi jednoznacznie i bez zastrzeżeń innych niż powyższe językowe stwierdzić, że spełnia on wymagania przewidziane w art. 26 ust.1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Wnioskuje zatem o dopuszczenie dr. hab. J. Niczyporuka do dalszych etapów postępowania o nadanie mu tytułu naukowego profesora.

Wrocław, 7 czerwca 2017 r.

